

nogen Grund til, at Ministerens Stilling ligeoverfor Kjøbstadcommunen skulde være anderledes eller mere begrænset — dersom jeg forstod den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ret —, end den i Henhold til Loven af 6te Juli 1867 er ligeoverfor Landcommunerne. Dette Vindringsforslag maa jeg altsaa fravaade. Naar jeg i det andet Thing har fravaadet Vedtagelsen af et Vindringsforslag, der var meget nær overensstemmende med det, der findes under Nr. 27, har det selvfølgelig ingenlunde været, fordi jeg har troet derved at kunne holde Kjøbstadvedtægterne under Naas og Luffe, holde dem udenfor offentlig Kundskab. Dette fremgaaer iøvrigt ogsaa af Lovudkastets Bestemmelse om, at disse Vedtægter skulde trykkes og offentliggøres; men det forekommer mig at være synderligt, at der gennem en Lovbestemmelse skulde tillægges netop disse Vedtægter for Kjøbstæderne en saadan Vigtighed fremfor de mangfoldige andre Vedtægter, vi kende, at de skulde meddeles Rigsdagen. Der er jo ingen Tvivl om, at Afgangen til at blive bekendt med Kjøbstadvedtægterne vil være overmaade let, uden at de behøve at kundgøres for Rigsdagen. Jeg behøver vel neppe at gøre opmærksom paa, at en lignende Bestemmelse ikke findes i Landcommunalloven, og det forekommer mig dog, at Amtsrådets Vedtægter f. Ex. i Vigtighed og Betydning maae kunne sættes lige med Kjøbstædernes. Jeg veed ikke, om det er alene Kjøbstædernes i Lovudkastet omtalte Vedtægter, om hvilke det er foreslaaet, at de skulde meddeles Rigsdagen; thi der kan ganske vist spørges, om der ikke under dette Udtryk: „Kjøbstædernes Vedtægter“ er indbefattet en heel Række af andre Vedtægter; der er jo f. Ex. Sundhedsvedtægter, Politivedtægter, Vedtægter om hundens Næring, kort sagt, der er flere andre Kjøbstadsvedtægter, som der ogsaa kunde være Spørgsmaal om. Smidlertid formoder jeg, at Udtrykket nærmest kun sigter til Kjøbstædernes særegne Lov, saaledes som den er omtalt i Lovudkastet; men selv om det kun sigter dertil, kan jeg paa ingen Maade erkjende Berettigelsen af den Fordring, at disse Vedtægter fremfor f. Ex. Amtsrådets Vedtægter, skulde bringes frem for den ærede Rigsdag. — Den ærede Ordfører

overraste mig ved en Ytring i Slutningen af sit Foredrag, som jeg ikke kunde opfatte anderledes, end at han — og jeg formoder, at han ogsaa her talte paa sine Medforslagsstilleres Vegne — ikke vilde have Noget imod, at der gaves de borgerlige Raadmand paa et senere Trin, ved 3de Behandling, en Stemme i Byraadet, men det forekommer mig rigtignok, at det, naar man vil gaae ind derpaa, ikke kunde have nogen overveiende Betænelighed for Forslagsstillerne at beholde Lovudkastets Form. Jeg skal slutte med at stadfæste en Udtalelse af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, en af hans første Udtalelser, idet jeg erkjender, at det neppe vil have nogen stor Bansteligheid for mig at blive enig med dette Thing om Formen og Indholdet af dette Lovudkast, ligesom jeg ganske vist ikke sætter mindre Pris end den ærede Ordfører paa, at det ved sælles Smødekommen fra alle Sider maa lykkes endelig at blive færdig med denne Sag, som i saa lang Tid har foreligget det høie Thing, eller i alt Fald har været underkastet saa mange Behandlinger i dette ærede Thing.

Råbuel: Det er ikke for at hde noget Bidrag til Discussionen om de ved Vindringsforslagene betegnede større Stridsspørgsmaal, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet, men blot for at henvende en ganske kort Forespørgsel til den høitærede Indenrigsminister. I § 15 af det foreliggende Lovforslag er det fastsat, at Sognepræsten, eller Sognepræsterne, hvor der er flere, skulde være Medlemmer af Skolecommissionen i Kjøbstæderne; forsaavidt er altsaa den bestaaende Tilstand opretholdt, idet det Samme jo nu er Tilfældet. Men det kan let skee — og det er altid Tilfældet i Stiftskæderne, — at Sognepræsten ved Hovedkirken i Byen tillige er Provst, og hvor dette er Tilfældet, der er det indlysende, at han, naar han baade er Medlem af Skolecommissionen og tillige som Provst er Medlem af Skoledirectionen, let kommer i en skæv Stilling. Strax efter at Forordningen af 29de Juli 1814 var udkommen, blev man opmærksom derpaa, og det bestemtes allerede samme Aar ved en kongelig Resolution, at Provsterne ved Frue- og Holmenstirker ikke skulde være Med-